

geen sprake is van staking van betaling en wankelen van krediet. Dit is volgens het hof van beroep te Gent allemaal niet relevant. Door het faillissement van de commanditaire vennootschap op 28 juni 2001 stond immers meteen ook vast dat de beherende vennoot zelf in staat van faillissement was en dat alle faillissementsvoorwaarden in zijn hoofde waren vervuld. Waar het faillissement van de commanditaire vennootschap automatisch het faillissement van de betrokken beherende vennoot tot gevolg had, creëerde het faillissementsvonnis van 8 februari 2005 niet het faillissement van de beherende

vennoot, maar stelde het eigenlijk gewoon vast. Deze laatste conclusie is voor discussie vatbaar: het feit dat het faillissement van de gewone commanditaire vennootschap automatisch inhoudt dat de beherende vennoot heeft opgehouden te betalen, betekent immers nog niet dat hij effectief door een vonnis (met respect voor de toepasselijke procedurevereisten) failliet is verklaard.

David Haex

Advocaat Linklaters

4. VERVOER / TRANSPORT

Rechtspraak/Jurisprudence

HOF VAN BEROEP ANTWERPEN
5 OKTOBER 2009 (TUSSENARREST) EN
9 MEI 2011 (EINDARREST)

SCHIP EN SCHEEPVAART

Hulp en berging – Bergloon betaald door lading – Regresvordering tegen zeevervoerder – Vordering onder cognossement – Vorderingsrecht

Zaak: nr. 2008/AR/1841

Omwille van motorproblemen werd het ms. ‘Moa’ ten anker gelegd in het Schaar van Ouden Doel. Bij het keren van het tij ging het schip door zijn anker, waardoor het met het achterschip aan de grond liep en door sleepboten vlotgetrokken moest worden. Een deel van het hulp- en bergloon werd betaald door (de verzekeraars van) de ladingbelanghebbenden.

Aangezien de ladingbelanghebbenden meenden dat een onzeewaardigheid van het schip aan de oorsprong lag van de motorproblemen en de stranding stelden zij vervolgens een vordering in tegen de zeevervoerder ten einde terugbetaling te bekomen van het loon dat de ladingbelanghebbenden aan de bergers hadden betaald.

Het hof oordeelt dat een dergelijke vordering weliswaar geen schade aan of verlies van de lading betreft, maar niettemin een averijvordering is onder het cognossement, en dat het recht om deze vordering in te stellen toekomt aan de partij die houder was van het cognossement *op het ogenblik dat de bergingsactiviteiten werden verricht*. Wie de uiteindelijke eigenaar of bestemming van de goederen was, is niet relevant voor het bepalen van het vorderingsrecht.

De eisende partijen dienen derhalve aan te tonen dat de vordering tot vergoeding van het betaalde bergloon ingesteld wordt door de partijen die op het ogenblik van de berging houder waren van de cognossementen, of door verzekeraars gesubrogeerd in de rechten van deze houders op het ogenblik van de berging. Aantonen door wie de cognossementen ter eindbestemming werden aangeboden volstaat ter zake niet, omdat daarmee nog niet aangetoond is wie op het ogenblik van de berging houder was van de cognossementen.

Aangezien de eisende partijen dit vereiste bewijs in casu niet konden leveren, werd de vordering afgewezen.

BUNDESGERICHTSHOF (BGH)
24 NOVEMBER 2010

VERVOER

Vervoer: internationaal recht – Beperking van aansprakelijkheid – Bewuste roekeloosheid in hoofde van een rechtspersoon – Organen van de rechtspersoon

Zaak: nr. I ZR 192/08

De beperking van aansprakelijkheid, zoals die in diverse verdragen terug te vinden is, kan doorbroken worden wanneer aangetoond wordt dat de aansprakelijke persoon roekeloos gehandeld heeft en met het bewustzijn dat uit zijn handelen waarschijnlijk schade zou voortvloeien. Wanneer de aansprakelijke persoon een rechtspersoon is, moet deze bewuste roekeloosheid aangetoond worden in hoofde van een orgaan van de rechtspersoon.

Frank Stevens

Advocaat Roosendaal Keyzer